

havde de kvittet mindst en Tredjedel af. Det er naturligvis meget vanskeligt for den højtærede Finansminister at kontrollere den Slags Ting; men jeg gør opmærksom paa det her, fordi jeg synes, det er meget urigtigt, at vore gamle Krigere mulig kunne blive Genstand for en saadan Behandling. Hvor tidt noget saadant passerer, ved jeg ikke, men dette har jeg personlig været Vidne til, og det skulde være mærkeligt, om det var den eneste Gang, sligt var sket. Det er noget af den Orden, som fra gammel Tid har hersket paa vore offentlige Kontorer, at man tror at kunne behandle den simple og menige Mand, paa hvilken Maade man vil. Den simple og menige Mand har desværre endnu alt for meget af Respekten for de Herrer oven fra til at have Mod og Mands Hjerte til at træde op imod dem.

Jeg ved ikke, hvor vidt man kan komme med sine Ønsker i den Sag, men naar man vil indskrænke Forslaget f. Eks. til dem af Krigerne fra 1848, 49 og 50, der virkelig have været i Felten og nu ere trængende og hæderlige Mænd, saa kan jeg ikke forstaa, at en saadan Understøttelse skulde kunne overstige den danske Finanskassés Kræfter. Jeg ventér nu paa at faa at se, ligesom da Forslaget i Fjor kom til Finansudvalget, hvilken Skikkelse det vil faa. Jeg vil ikke binde mig enten til at stemme for eller imod, men jeg vilde ikke anse det for det værste, dersom vi kom til at gøre for meget hellere end for lidt for de gamle Krigere. Røste ere de blevne tilstrækkeligt, men gøre noget positivt for dem har man efter min Mening været alt for lidt tilbøjelig til. Jeg kender f. Eks. en gammel Krigér ude fra det Sogn, hvor jeg er fra. Han har været hos mig flere Gange for at spørge, om jeg mente, han kunde faa noget af Invalidefonden. Han var saaret i Slaget ved Isted af et Strejfskud i den ene Arm, men han var af Naturen en meget stærk Karl i sin Ungdom og mente at kunne klare sig uden at komme paa Sygehuset, og han havde saa ikke været paa Lazarettet. Nu mener han — hvorvidt han har Ret, ved jeg ikke — at Følgen af dette Skud alligevel er, at der har slaet sig stærk Gigt til denne Arm, saa at han er næsten arbejdsdygtig. Jeg kan ikke dømme om, hvorvidt han har Ret, og det kan jo være vanskeligt for vedkommende selv at dømme i saa Henseende, men det er klart nok, at da han slet ikke har været paa Lazarettet, kan han ikke føre mindste Bevis for, at han har haft nogen Men af Strejfskuddet. Alligevel, selv om denne

gamle Mand, som er over 70 Aar, og som har været med i Slaget ved Isted — han har for Resten ogsaa været med ved Fredericia og maaske andre Steder — ikke har nogen Gêne af Skuddet, skulde jeg ikke have saa meget imod, om den danske Statskasse gav ham en aarlig Understøttelse paa hans sidste Aar — han har jo ikke saa mange tilbage. Saadanne Folk have vi for Resten flere af.

Jeg vil, som sagt, ikke binde mig til i Dag at sige, hvordan jeg vil stemme, da jeg ikke ved, hvilken Skikkelse Forslaget faar, men jeg hylder den Anskuelse: Heltene nogle Tusinde Kroner for meget til disse gamle Krigere end for lidt.

Formanden (Sofus Høgsbro): Den Sag, det ærede Medlem dvælede saa udførlig ved, ser jeg ikke henhører under dette Forslags Behandling, og jeg vil i det hele advare imod at komme ind paa enkelte Tilfælde, som maa behandles under andre Forslag, navnlig under Invalideloven, men ikke under dette.

J. C. Christensen: Jeg skal ikke heller dvæle ved den Mand, som havde faaet et Strejfskud i Armen, men skal blot sige, at det vilde være naturligere, om han søgte Finansministeriet, det kunde give Anledning til, at han fik noget, i alt Fald burde han prøve det. Jeg skal gøre en Bemærkning til det ærede Medlem for Fredericia (Ousen). Han sagde, at jeg i samme Aandedræt havde bebrejdet Forslagsstillerne, at de skød over Maalet, og at de vilde indskrænke Forslaget. Det er slet ikke nogen Bebrejdelse. Det ærede Medlem har troet, det var en Bebrejdelse, det er aabenbart kommet af en Følelse, han selv har næret. Jeg bebrejdede ham ikke noget, jeg sagde, at det, de ærede Medlemmer gøre ved deres Forslag, er, at de vække Forventninger ude i Landet, som ved dette Forslag ikke kunne opfyldes, og derved kommer man til at bringe en hel Mængde Mennesker Skuffelse. Det skal man ikke gøre. Dernæst gjorde jeg opmærksom paa det Faktum, vi have set baade i Aar, i Fjor og i Forfjor, at aldrig saa snart er Forslaget blevet indbragt og kommet til Behandling, før vi høre af Forslagsstillerne, at de ville gøre Indskrænkninger, klippe af baade paa den ene og den anden Led. Naar man vil føre noget igennem, er det ikke Vejen, at man laver et Forslag, der kræver meget, for saa straks selv at tilbyde at skære af. Nej, Vejen er den, at det, man kræver, holder